

"HAI AMORES TAN FERMOSES QUE

XUSTIFICAN TODAS AS TOLEMIAS QUE FAN COMETER"

Plutarco.

Meu querido Anxo:

Supoño que neste intre estarás totalmente abraiado e desconcertado ó recibir esta carta. Quero que saibas que para mim, non é sinxelo, pero considero que é unha fermosa forma de expresar os meus sentimentos, xa que facelo directamente e cara a cara sería case imposible.

Lembro perfectamente aquel día. Era 16 de setembro de 2019, e comezabamos o instituto despois das vacacións do verán. Atopabamónos na parada do autobús todos os antigos compañeiros de clase, a ledicia amosábase nas nosas facianas. E nese intre apareciches tu. Parecía que o tempo se detivese, mentres camiñabas cara a parada onde eu me atopaba. Levabas uns pantalóns vaqueiros azuis que ían acorde cos teus fermosos ollos e un moderno suadoiro de cor vermella. O teu cabelo loiro e ondulado chamoume poderosamente a atención. Nunca antes te vira, deime conta que eras novo no instituto. Quedei asombrada, sen poder falar. A miña respiración acelerouse, e o meu corazón latexou insistentemente sen poder controlalo. Nunca antes eu experimentara unha sensación tan increíble coma esa. Dende ese día desexaba atoparte cada mañá na parada do autobús, no recreo, en cada recanto do mundo... Espertaba emocionada por voltar verte. Era o momento más especial do día. Por varias veces non puiden evitalo e quedeime absorta mirando para ti, ata que te decatabas e rapidamente cambiaba a dirección da miña mirada. Podería quedar así todo o día, e non me cansaría.

Síntome moi insegura de falar contigo. Ás veces pregúntome:

- Gustareille? Serei o suficientemente fermosa para el? Gustaralle o meu vestido?

O xoves pasado chovía moiísimo, e coma sempre, eu estaba ilusionada de voltar verte. As miñas pernas tremían ó acercarme a ti, e de súpeto, esvarei, caíndo ó chan coa carpeta chea de apuntes. E pensei:

- Terra trágame!!!

As miñas amigas rían sen parar. Ninguén me daba unha man para poder levantarme. Estaba coas fazulas ruborizadas, sen saber como saír desa vergoñenta situación. Nese intre, sentín as túas quentes mans que me levantan o queixo, e da maneira más doce apartáchesme o cabelo diante dos ollos cun sorriso. Quedei pasmada coma unha tonta e coa forza dun deus axudáchesme a erguerme do chan.

Dende entón non paro de pensar en ti. Non podo evitalo. Inundas os meus pensamentos. Xa non quero ter estes sentimentos agochados por máis tempo no meu corazón, e quero transmitirlo.

Busca a miña mirada cada mañá, seguro que a atoparás entre a xente. Agardarei pola túa. Un bico:

A túa admiradora secreta.

